

Ματιές στην Ιστορία της Ιατρικής/Glances in the History of Medicine

«Ιητρική δε πάντα πάλαι υπάρχει...» Ιπποκράτης

Guillaume Dupuytren:
Το ιερό «τέρας» της Χειρουργικής.

Ο Guillaume Dupuytren (1777-1835) (Εικ. 1) γεννήθηκε στις 5 Οκτωβρίου 1777, στο μικρό χωριό Pierre-Buffière, κοντά στην Limoges στην νότια-κεντρική Γαλλία. Ήταν το δεύτερο από τα εννέα παιδιά ενός φτωχού δικηγόρου, με αρκετά περιπετειώδη παιδική ηλικία, αν λάβει κανείς υπόψη του ότι υπήρξε παρ' ολίγον θύμα απαγωγής σε ηλικία μόλις τεσσάρων ετών από μία πλούσια κυρία από την Τουλούζη, ενώ σε ηλικία 12 ετών ο πατέρας του συναίνεσε να μεταβεί στο Παρίσι για σπουδές στο περίφημο Collège de La Marche, μία Σχολή Ιησουιτών, που ανήκε στο Αρχαίο Πανεπιστήμιο των Παρισίων. Η πρόταση έγινε από έναν αξιωματικό του ιππικού που στάθμευε στο Pierre-Buffière, τον οποίο είλκυσε η αξιοσημείωτη γοητεία και εξυπνάδα του μικρού Guillaume, ο οποίος ολοκλήρωσε με επιτυχία τις σπουδές του μετά από 5 χρόνια. Ευρισκόμενος στο Παρίσι ο Dupuytren και εμπνεόμενος από το πνεύμα της Γαλλικής Επανάστασης που σάρωνε τα πάντα εκείνη την εποχή στο πέρασμά του, σκέφθηκε αρχικά να ακολουθήσει την καριέρα στρατιωτικού, αλλά συνάντησε την σφοδρή αντίδραση του πατέρα του, ο οποίος επικαλούμενος την μακρά οικογενειακή παράδοση των Dupuytren στην Χειρουργική, τον έπεισε να γίνει χειρουργός.

Έτσι υπακούοντας στα κελεύσματα του πατέρα του, ο Guillaume Dupuytren ξεκίνησε τις ιατρικές του σπουδές στην Ιατροχειρουργική Σχολή του Νοσοκομείου St. Alexis στην Limoges, αλλά διαπιστώνοντας τις ελλείψεις στην εκπαιδευτική διαδικασία, σύντομα επέστρεψε στο Παρίσι μαζί με τον πατέρα του για να γραφτεί στην Σχολή Επιστημών Υγείας-Ιατρική Σχολή (Ecole de Santé). Η αρχική αποστροφή του για την ανατομή πτωμάτων τον οδήγησε στην απόφαση να εγκαταλείψει σχεδόν τις σπουδές του, η επιμονή όμως του πατέρα του είχε ως

“But all these requisites belong of old to Medicine...” Hippocrates

Guillaume Dupuytren:
The sacred “monster” of Surgery.

Guillaume Dupuytren (1777-1835) (Fig. 1) was born on October 5, 1777, in the small village of Pierre-Buffière, near Limoges in south-central France. He was the second of nine children of a poor lawyer, with a rather adventurous

childhood, given that he was almost abducted at the age of just four by a wealthy lady from Toulouse, and at the age of 12 his father agreed to go to Paris to study at the famous Collège de La Marche, a Jesuit School owned by the Ancient University of Paris. The proposal was made by a cavalry officer stationed at Pierre-Buffière, who was attracted by the remarkable charm and intelligence of little Guillaume, who successfully completed his studies after 5 years. While in Paris, Dupuytren being inspired by the spirit of the French Revolution that swept away everything in its path at that time, initially thought of pursuing a military career, but met with strong reaction from his father, who after invoking the long family tradition of Dupuytrens in Surgery, convinced him to become a surgeon.

Thus, obeying his father's wishes, Guillaume Dupuytren began his medical studies at the Medical

School of St. Alexis Hospital in Limoges, but realizing the shortcomings in the educational process, soon returned to Paris with his father to enroll in the School of Health Sciences-School of Medicine (Ecole de Santé). His initial aversion to dissection of cadavers led him to almost drop out of school, but his father insisted that he had to stay and continue, going through a difficult and bitter period of his life marked by extreme poverty. It is typically mentioned that he used the fat of cadavers to supply oil to his study lamp. With unremitting vigor and great effort he continued his studies, with the result that due to his diligence and skills he became a prosector in charge of autopsies at the Medical School of Paris in 1795, at the

Εικ. 1: Ο κορυφαίος Γάλλος χειρουργός του 19ου αιώνα Guillaume Dupuytren (1777-1835) [Λιθογραφία του Γάλλου χαράκτη François-Séraphin Delpech γύρω στο 1842].

Fig. 1: The leading French surgeon of the 19th century Guillaume Dupuytren (1777-1835) [Lithograph of the French engraver François-Séraphin Delpech circa 1842].

αποτέλεσμα να παραμείνει και να συνεχίσει, διανύοντας μία δυσχερή και πικρή περίοδο της ζωής του, που χαρακτηριζόταν από ακραία φτώχεια. Αναφέρεται χαρακτηριστικά ότι χρησιμοποιούσε το λίπος των πτωμάτων για να τροφοδοτεί με λάδι την λάμπα μελέτης του. Με ασίγηστο σθένος και τεράστια προσπάθεια συνέχισε τις σπουδές του, με αποτέλεσμα λόγω της επιμέλειας και των ικανοτήτων του να γίνει παρασκευαστής-προανατόμος υπεύθυνος των αυτοψιών στην Ιατρική Σχολή των Παρισίων το 1795, σε ηλικία μόλις 17 ετών. Το 1801 διορίστηκε επικεφαλής των ανατομικών έργων, όπου συνέδεσε τις ανατομικές του παρατηρήσεις με τα ενδιαφέροντά του στην παθολογοανατομία και την φυσιολογία, πραγματοποιώντας 1000 ανατομές πτωμάτων σε ένα χρόνο. Υπήρξε ο πρώτος που ταυτοποίησε την ινική (ινώδες) στην λέμφο, ενώ αξιοσημείωτες υπήρξαν οι έρευνές του σχετικά με την κατανομή του προσωπικού και του φρενικού νεύρου, καθώς επίσης και τα ανατομικά του ευρήματα στην σκολίωση και τον διαβήτη.

Η εκπαιδευτική του ικανότητα είχε ως αποτέλεσμα να του ανατεθεί η διδασκαλία με δικό του μάθημα στην παθολογική ανατομική, όπου βοηθοί του υπήρξαν ο Gaspard-Laurent Bayle (1774-1816) και ο René T. H. Laennec (1781-1826). Δυστυχώς ο Guillaume Dupuytren δεν διατήρησε καλές σχέσεις με τον μετέπειτα εφευρέτη του στηθοσκοπίου René Laennec, τουναντίον έγιναν εχθροί κατηγορώντας ο ένας τον άλλον για λογοκλοπή και αχαριστία. Ο διαπρεπής Αμερικανός χειρουργός από την Βοστώνη John Collins Warren (1778-1856), γνωστός για την πρώτη δημόσια επίδειξη χορήγησης χειρουργικής αναισθησίας, κατά την διάρκεια χειρουργικής επέμβασης αφαίρεσης όγκου από τον τράχηλο ασθενούς του το 1846, όταν επέτρεψε στον Αμερικανό οδοντίατρο William T. G. Morton (1819-1868) να χορηγήσει αναισθησία με αιθέρα, παρακολούθησε τις πρώτες διαλέξεις του Dupuytren, εντυπωσιαζόμενος από την λεπτολογία και την έκταση των γνώσεών του, χωρίς να μπορεί να φαντασθεί εκείνη την περίοδο ότι είχε εμπρός του τον κορυφαίο Γάλλο χειρουργό του 19ου αιώνα.

Το 1802 ο Dupuytren κατέλαβε την θέση του «Χειρουργού Δευτέρας Τάξεως» στο φημισμένο Νοσοκομείο του Παρισιού Hôtel-Dieu (Εικ. 2), έχοντας ως συνδικητή τον Philibert-Joseph Roux (1780-1854), πρωτοπόρο στον τομέα της πλαστικής χειρουργικής, ο οποίος το 1891 πραγματοποίησε την πρώτη σταφυλορραφή για την χειρουργική διόρθωση υπερωιοσχιασίας. Στο Νοσοκομείο Hôtel-Dieu, ο Dupuytren συνέχισε το εξαιρετικά παραγωγικό του έργο ως βοηθός του Philippe-Jean Pelletan (1747-1829), τον οποίο γρήγορα επισκίασε, υποσκελιζοντάς τον εμφανώς, παρότι επιφανειακά έδειχνε να τον αντιμετωπίζει με πλήρη σεβασμό. Η σύγκρουση μεταξύ τους δεν ήταν απλά αντιπαράθεση μεταξύ δύο ανδρών, αλλά επρόκειτο για μία σύγκρουση δύο εποχών, του μέλλοντος με το παρελθόν (Εικ. 3).

Το 1812 ο Guillaume Dupuytren εξελέγη Καθηγητής και

Εικ. 2: Το φημισμένο Νοσοκομείο του Παρισιού Hôtel-Dieu, γύρω στο 1830.

Fig. 2: The famous Hôtel-Dieu Hospital, in Paris, circa 1830.

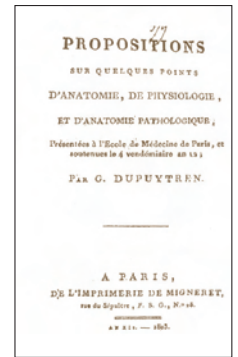
Εικ. 4: Το μνημείο του Guillaume Dupuytren, στην κεντρική αυλή του Νοσοκομείου Hôtel-Dieu, στο Παρίσι.

Fig. 4: The monument of Guillaume Dupuytren, in the main courtyard of the Hôtel-Dieu Hospital, in Paris.

age of just 17 years old. In 1801 he was appointed head of anatomical works, where he linked his anatomical observations with his interests in pathology and physiology, performing 1000 dissections of corpses in one year. He was the first to identify fibrin in chyle, while his research on the distribution of the facial and phrenic nerves, as well as his anatomical findings in scoliosis and diabetes, were remarkable.

His teaching ability resulted in him being assigned to teach his own course in pathological anatomy, assisted by Gaspard-Laurent Bayle (1774-1816) and René T. H. Laennec (1781-1826). Unfortunately Guillaume Dupuytren did not maintain a good relationship with the later inventor of the stethoscope René Laennec, instead they became enemies accusing each other of plagiarism and ingratitude.

The eminent American surgeon from Boston John Collins Warren (1778-1856), known for the first public demonstration of surgical anesthesia's administration, during a surgical operation for the removal of a neck tumor in 1846, when he allowed the American dental

Εικ. 3: Το εξώφυλλο της διδακτορικής διατριβής του Guillaume Dupuytren, η οποία κατατέθηκε στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου των Παρισίων το 1803, με τίτλο: «Προτάσεις επί διαφόρων απόψεων ανατομίας, φυσιολογίας και παθολογικής ανατομίας».

Fig. 3: The cover page of Guillaume Dupuytren's doctoral thesis, which was submitted to the University of Paris Medical School in 1803, entitled: "Propositions on several aspects of anatomy, physiology and pathological anatomy".

Εικ. 5: Ο Guillaume Dupuytren αφαιρώντας οφθαλμικό καταρράκτη (άγνωστη πηγή, Wellcome Collection, Λονδίνο, Ηνωμένο Βασίλειο).
Fig. 5: Guillaume Dupuytren operating on a cataract (source unknown, Wellcome Collection, London, UK).

Διευθυντής του Τμήματος Επεμβατικής Χειρουργικής του Νοσοκομείου Hôtel-Dieu του Παρισιού, υπερτερώντας για μιά ακόμη φορά του Roux, αντικαθιστώντας τον Raphaël-Bienvenu Sabatier (1732-1811). Ήταν τόσο έντονος ο πόθος του Dupuytren να κατισχύσει όλων των χειρουργών και να κυριαρχήσει τόσο στο ακαδημαϊκό όσο και στο νοσοκομειακό περιβάλλον της εποχής του, ώστε με την ανάρρησή του στην θέση του Καθηγητή, αισθανόμενος τουλάχιστον ίσος με τον Philippe-Jean Pelletan, άρχισε ανοικτά να τον υπονομεύει, δυσφημώντας τον στους φοιτητές του και διακηρύσσοντας δημόσια την ανεπάρκειά του, υποχρεώνοντας τον τελικά να παραχωρήσει την θέση του, έτσι ώστε το 1814/1815 ο Guillaume Dupuytren αναδείχθηκε σε Επικεφαλής Χειρουργό του Νοσοκομείου Hôtel-Dieu, εισάγοντας την ανατομο-κλινική μέθοδο στην Χειρουργική (Εικ. 4). Ο εριστικός χαρακτήρας του Dupuytren, με την αλαζονεία, τον άκρατο εγωισμό, το πείσμα και την απολυτότητα που τον χαρακτήριζε, παρά τις εντάσεις και την εχθρότητα που δημιούργουσε στο περιβάλλον του αναφορικά με την έλλειψη συναδελφικότητας και ήθους στην διεκδίκηση ακαδημαϊκών θέσεων, με αποτέλεσμα σχετικά σύντομα ο βοηθός του και μετέπειτα πρωτοπόρος Γάλλος χειρουργός και γυναικολόγος Jacques Lisfranc (1790-1847) να του προσάψει το προσωνύμιο «ο Ληστής του Hôtel-Dieu», δεν εμπόδιζε παρά ταύτα ακόμη και τους ζηλόφθονες εχθρούς του να αναγνωρίζουν τις ικανότητές του και την συμβολή του στην Χειρουργική. Χαρακτηριστική είναι η ρήση του Γάλλου στρατιωτικού χειρουργού Pierre-François Percy (1754-1825) για τον Guillaume Dupuytren: «Πρώτος μεταξύ των χειρουργών, ολίγιστος μεταξύ των ανθρώπων».

Η συμβολή του Guillaume Dupuytren γενικότερα στην Χειρουργική, αλλά και ειδικότερα στην Στοματική και Γναθοπροσωπική Χειρουργική, υπήρξε πολυσιδηρές και καθοριστική. Ήταν ο πρώτος ο οποίος πραγματοποίησε χειρουργική εκτομή (ημιδιέκτριση) της κάτω γνάθου το

surgeon William T. G. Morton (1819-1868) to administer anesthesia with ether, attended the first lectures of Dupuytren and impressed by the detail and extent of his knowledge, without being able to imagine at that time that he had in front of him the leading French surgeon of the 19th century.

In 1802 Dupuytren became the “Second Class Surgeon” at the famous Hôtel-Dieu Hospital in Paris (Fig. 2), having as a principal opponent Philibert-Joseph Roux (1780-1854), a pioneer in the field of plastic surgery, who in 1891 performed the first staphylorrhaphy for the surgical correction of a cleft palate. At the Hôtel-Dieu Hospital, Dupuytren continued his highly productive work as an assistant to Philippe-Jean Pelletan (1747-1829), whom he quickly overshadowed, clearly supplanting him, although superficially he seemed to treat him with full respect. The conflict between them was not just a confrontation between two men, but it was a conflict of two eras, of the future with the past (Fig. 3).

In 1812 Guillaume Dupuytren was elected Professor and Director of the Department of Operative Surgery at the Hôtel-Dieu Hospital in Paris, once again surpassing Roux, replacing Raphaël-Bienvenu Sabatier (1732-1811). Dupuytren's desire to prevail over all surgeons and to dominate both the academic and the hospital environment of his time was so strong, that by ascending to the position of Professor, feeling at least equal to Philippe-Jean Pelletan, he began to openly undermine him, discrediting him to his students and publicly declaring his inadequacy, forcing him to relinquish his position, so that in 1814/1815 Guillaume Dupuytren became Chief Surgeon of the Hôtel-Dieu Hospital, introducing the anatomico-clinical method in Surgery (Fig. 4).

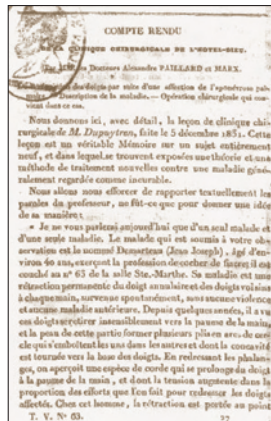
Dupuytren's quarrelsome character, with the arrogance, unbridled selfishness, stubbornness and absoluteness that characterized him, despite the tensions and hostility he created in his environment regarding the lack of camaraderie and ethics in claiming academic positions, with the result of giving him relatively soon the nickname “The Brigand of Hôtel-Dieu” by his assistant and later pioneer French surgeon and gynecologist Jacques Lisfranc (1790-1847), yet it did not prevent even his jealous enemies from recognizing his abilities and contribution in Surgery. Characteristic is the saying of the French military surgeon Pierre-François Percy (1754-1825) about Guillaume Dupuytren: “First among surgeons, least among men”.

The contribution of Guillaume Dupuytren in Surgery in general, but also in Oral and Maxillofacial Surgery in particular, has been diverse and decisive. He was the first to perform a surgical resection (hemiresection) of the mandible in 1812 to treat a tumor, while later in 1819 he performed a surgical removal of a tumor of the maxilla, specifically of the palate. He was involved in the repair of cleft lips, while he used rotation flaps to reconstruct facial defects after oncological surgical operations. He

1812 για την αντιμετώπιση όγκου, ενώ αργότερα το 1819 πραγματοποίησε και χειρουργική αφαίρεση όγκου της άνω γνάθου, συγκεκριμένα της υπερώας. Ασχολήθηκε με την αποκατάσταση χειλοσχιστίων, ενώ χρησιμοποίησε περιστροφικούς κρημνούς για την αποκατάσταση ελλειμμάτων του προσώπου μετά από ογκοχειρουργικές επεμβάσεις. Περιέγραψε επίσης με λεπτομέρεια τα ζυγωματικά κατάγματα, αλλά δεν συνιστούσε την ανοικτή ανάταξη τους εξαιτίας του κινδύνου της λοίμωξης. Για πρώτη φορά το 1822 αντιμετώπισε θεραπευτικά το ραιβόκρανο, με υποδόρια τομή του στερνοκλειδομοστοειδούς μυός. Θεωρείται από τους πρώτους χειρουργούς που παροχέτευσε εγκεφαλικό απόστημα και αφαίρεσε τον τράχηλο της μήτρας για την αντιμετώπιση καρκίνου. Υπήρξε φημισμένος για την επιδεξιότητά του στην χειρουργική των ανευρυσμάτων, με την επιτυχή συμπίεση και απολίνωση της έξω λαγόνιας αρτηρίας το 1815, καθώς επίσης και της υποκλείδιας και των καρωτίδων αρτηριών στο διάστημα 1819-1829. Επινόησε πρωτότυπες χειρουργικές μεθόδους για την δημιουργία τεχνητού πρωκτού, για την αφαίρεση οφθαλμικού καταρράκτη (Εικ. 5), για την διενέργεια δακρυοκυστορρινοστομίας, καθώς επίσης και για την αντιμετώπιση υδροκηλών και ορθοκολικών και ορθοκυστικών συριγγίων.

Ο Guillaume Dupuytren ασχολήθηκε επίσης με ορθοπδικές κακώσεις και κατάγματα, ειδικότερα του κάτω άκρου της περόνης το 1819, ενώ το 1826 δημοσίευσε τις παρατηρήσεις του για τα συγγενή εξαρθήματα του ισχίου. Το 1831 περιέγραψε την ομώνυμη νόσο Dupuytren στο ιατρικό του σύγγραμμα με τίτλο “De la rétraction des doigts par suite d’une affection de l’aropnévrose palmaire et l’opération chirurgicale qui convient dans ce cas” (Περί της συσπάσεως των δακτύλων ως επιπλοκή μίας παθήσεως της παλαμιαίας απονευρώσεως και της χειρουργικής επεμβάσεως που ενδείκνυται σε αυτή την περίπτωση) (Εικ. 6). Αξιοσημείωτο είναι ότι η χειρουργική θεραπεία που πρότεινε δεν έχει καθόλου μεταβληθεί ή τροποποιηθεί μέχρι σήμερα. Περιέγραψε το 1834 την παραμόρφωση Madelung (συγγενής ανωμαλία της πηχεοκαρπικής άρθρωσης), πολύ πριν η συγκεκριμένη παθολογική κατάσταση περιγραφεί με λεπτομέρεια από τον Γερμανό χειρουργό Otto Wilhelm Madelung (1846-1926).

Έχοντας μία γενικότερη δυσκολία στον γραπτό λόγο, έγραψε σχετικά λίγα ιατρικά συγγράμματα, δημοσιεύοντας το 1802 το περίφημο έργο του “Leçons orales de Clinique chirurgicale faites à l’Hôtel-Dieu de Paris” (Διαλέξεις Κλινικής Χειρουργικής δοθείσαι εις το Hôtel-Dieu των Παρισίων) (Εικ. 7). Από την μελέτη αυτού του ιατρικού συγγράμματος αναδεικνύονται η ποικιλία και το εύρος των ιατρικών ενδιαφερόντων του Dupuytren, που εκτείνονταν από την θεραπεία της χολέρας, την κολπίτιδα και την είσφρωση όνυχος, μέχρι την θεραπευτική αντιμετώπιση του καρκίνου των παραρρινίων κόλπων και των πολεμικών τραυμάτων. Η μεγάλη εμπειρία που απέ-

Εικ. 6: Η πρωτότυπη περιγραφή της νόσου Dupuytren (Hôtel-Dieu, 5 Δεκεμβρίου 1831, Παρίσι).
Fig. 6: The original description of Dupuytren's disease (Hôtel-Dieu, December 5, 1831, Paris).

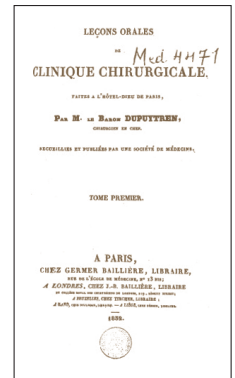
Εικ. 8: Ο Γάλλος ανατόμος και στρατιωτικός χειρουργός Guillaume Dupuytren (1777-1835), από μία σειρά των ευεργετών της ανθρωπότητας. Γαλλική εκπαιδευτική κάρτα, τέλη 19ου/αρχές 20ου αιώνα.

Fig. 8: The French anatomist and military surgeon Guillaume Dupuytren (1777-1835), from a series of benefactors of humanity. French educational card, late 19th/early 20th century.

Εικ. 9: Ο Guillaume Dupuytren, Επικεφαλής Χειρουργός στο Νοσοκομείο Hôtel-Dieu, παρουσιάζοντας μία ασθενή, η οποία είχε υποβληθεί σε οφθαλμολογική επέμβαση αφαίρεσης καταρράκτη, στον Γάλλο Βασιλέα Κάρολο X. Πίνακας του François Joseph Heim (1787-1865), Μουσείο Camavalet, Παρίσι, Γαλλία.

Fig. 9: Guillaume Dupuytren, Chief Surgeon at the Hôtel-Dieu Hospital, showing a patient, who has undergone an eye operation for cataract removal, to King Charles X of France. Painting by François Joseph Heim (1787-1865), Camavalet Museum, Paris, France.

Εικ. 7: Το εξώφυλλο του 1ου τόμου του περίφημου έργου του Guillaume Dupuytren “Leçons orales de Clinique chirurgicale faites à l’Hôtel-Dieu de Paris” (Διαλέξεις Κλινικής Χειρουργικής δοθείσαι εις το Hôtel-Dieu των Παρισίων), στην έκδοση του 1832.

Fig. 7: The cover page of the 1st volume of the famous work of Guillaume Dupuytren “Leçons orales de Clinique chirurgicale faites à l’Hôtel-Dieu de Paris”, in the edition of 1832.

Εικ. 10: Γκραβούρα-πορτραίτο του Guillaume Dupuytren από τον Jerome Martin Langlois, γύρω στο 1820-1829. Ville de Paris, Île-de-France, Παρίσι, Γαλλία.

Fig. 10: Engraving-portrait of Guillaume Dupuytren by Jerome Martin Langlois, circa 1820-1829. Ville de Paris, Île-de-France, Paris, France.

κτησε ο Guillaume Dupuytren στην αντιμετώπιση των τραυματιών των Ναπολεοντείων Πολέμων (1803-1815) και της Επανάστασης του 1830, τον κατέστησαν ειδικό, υψηλού κύρους και γνώσης, στην τραυματολογία. Το μεγάλο ενδιαφέρον του για την μελέτη και θεραπευτική αντιμετώπιση των τραυμάτων, τον οδήγησε στο να περιγράψει για πρώτη φορά τις γραμμές τάσης του δέρματος (γραμμές Langer), ενώ σχεδόν 30 χρόνια αργότερα ο Αυστριακός ανατόμος Karl Langer (1819-1887), ευρύτερα γνωστός για τις εργασίες του στο πεδίο της τοπογραφικής ανατομίας, δημοσίευσε τις σχετικές μελέτες του, αναγνωρίζοντας όμως τα πρωτεία και την σπουδαιότητα της προηγηθείσας εργασίας του Dupuytren.

Η ενασχόληση του Guillaume Dupuytren με την πλαστική χειρουργική προήλθε κυρίως από τους ευρείς ορίζοντές του στην γενική χειρουργική, παρά από μία ιδιαίτερη κλίση του προς την επανορθωτική χειρουργική. Στα πλαίσια αυτά, ένας άλλος τομέας στον οποίο επίσης υπήρξε πρωτοπόρος ο Dupuytren, ήταν τα εγκαύματα, όπου εξαιτίας του γεγονότος ότι στα τέλη του 19ου αιώνα οι Παριζιάνοι χρησιμοποιούσαν σχετικά πρωτόγονα και επικίνδυνα μέσα για να θερμάνουν τα κρύα σπίτια τους, ο Dupuytren είχε την ευκαιρία να αντιμετωπίσει πολλούς βαρείς εγκαυματίες. Ταξινομήσε για πρώτη φορά τα εγκαύματα με ένα λογικό και χρήσιμο τρόπο σύμφωνα με τον βαθμό βάθους, ενώ ήταν ο πρώτος που

also described zygomatic fractures in detail, but did not recommend their open reduction because of the risk of infection. For the first time in 1822 he treated the torticollis by a subcutaneous section of the sternocleidomastoid muscle. He is considered one of the first surgeons to drain a brain abscess and remove the cervix to treat cancer. He was famous for his skill in aneurysm surgery, with the successful compression and ligation of the external iliac artery in 1815, as well as of the subclavian and carotid arteries in the period 1819-1829. He invented original surgical methods for the creation of an artificial anus, for the removal of ocular cataract (Fig. 5), for the performance of dacryocystorhinostomy, as well as for the treatment of hydrocele and rectovaginal and rectovesical fistulas.

Guillaume Dupuytren also dealt with orthopedic injuries and fractures, particularly of the lower end of the fibula in 1819, and in 1826 published his observations on congenital hip dislocations. In 1831 he described the homonymous Dupuytren's disease in his medical book entitled "De la rétraction des doigts par suite d'une affection de l'aponévrose palmaire et l'opération chirurgicale qui convient dans ce cas" (On the contraction of the fingers as a complication of a disease of the palmar aponeurosis and the surgical operation indicated in this case) (Fig. 6). It is noteworthy that the surgical treatment he proposed has not changed or modified to date. He described Madelung's deformity (a congenital anomaly of the radiocarpal joint) in 1834, long before the specific pathological condition was described in detail by the German surgeon Otto Wilhelm Madelung (1846-1926). Having a more general difficulty in writing, he wrote relatively few medical books, publishing in 1802 his famous work "Leçons orales de Clinique chirurgicale faites à l'Hôtel-Dieu de Paris" (Lectures on Clinical Surgery given at the Hôtel-Dieu of Paris) (Fig. 7). The study of this medical textbook highlights the diversity and breadth of Dupuytren's medical interests, ranging from the treatment of cholera, vaginitis and the ingrown toenail, to the treatment of nasal sinuses carcinoma and war wounds. The great experience gained by Guillaume Dupuytren in dealing with the wounded of the Napoleonic Wars (1803-1815) and the Revolution of 1830, made him a specialist, of high prestige and knowledge, in traumatology. His great interest in the study and treatment of wounds led him to describe for the first time the lines of skin tension (Langer lines), while almost 30 years later the Austrian anatomist Karl Langer (1819-1887), better known for his works in the field of topographic anatomy, published his relevant studies, yet recognizing the primacy and importance of Dupuytren's previous work.

Guillaume Dupuytren's involvement in plastic surgery came mainly from his broad horizons in general surgery, rather than from his particular inclination towards reconstructive surgery. In this context, another area in which

περιέγραψε γαστρικά και εντερικά έλκη σε εγκαυματίες, τους οποίους γενικά αντιμετώπιζε θεραπευτικά όχι με την χρήση μοσχευμάτων, αλλά με την διενέργεια χειρουργικού καθαρισμού/εσχαρατομής και την επίθιξη με νιτρικό άργυρο, καθώς επίσης και με την εφαρμογή διάτρητων κομπρεσών εμποτισμένων με μαλακτικά καταπλάσματα, ενώ επιπλέον χορηγούσε στους εγκαυματίες και ηρεμιστικά ποτά.

Ο Guillaume Dupuytren υπήρξε ένας ακούραστος χειρουργός (Εικ. 8), με πολύ οργανωμένο και αυστηρό ημερήσιο πρόγραμμα δραστηριοτήτων, ενώ αναμόρφωσε και το πρόγραμμα των ιατρικών και χειρουργικών σπουδών στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου του Παρισιού και το περίφημο Νοσοκομείο Hôtel-Dieu, συμβάλλοντας στην πρόοδο της Χειρουργικής μέσα από την ανάλυση των ευεργετημάτων της παθολογικής ανατομικής και της παθοφυσιολογίας, κατά τέτοιο τρόπο έτσι ώστε η χειρουργική τέχνη να αρχίσει να εδράζεται πλέον πάνω στην επιστήμη. Αναφέρεται ότι το 1818 αντιμετώπισε 178 κατάγματα, παροχέτευσε 300 αποστήματα, ενώ διενήργησε 368 άλλες χειρουργικές επεμβάσεις. Ο συνολικός αριθμός των ασθενών, που εισήχθησαν στην Χειρουργική Κλινική του Νοσοκομείου Hôtel-Dieu κατά το ανωτέρω έτος, ήταν 2353. Επιπροσθέτως εξήτασε εκατοντάδες εξωτερικών ασθενών, ενώ ο συνολικός ετήσιος αριθμός ασθενών υπολογίσθηκε στις 10000.

Ο Guillaume Dupuytren έλαβε τον τίτλο του βαρώνου το 1823 από τον Γάλλο βασιλέα Λουδοβίκο XVIII (1755-1824), αφότου έγινε ο προσωπικός του χειρουργός, ενώ διετέλεσε επίσης προσωπικός χειρουργός και του Γάλλου βασιλέα Καρόλου X (1757-1836) (Εικ. 9). Διετέλεσε μέλος του Συμβουλίου Ασφαλείας, ενώ το 1820 εξελέγη μέλος της Ακαδημίας της Ιατρικής στον τομέα της Χειρουργικής, της οποίας υπήρξε πρόεδρος το 1824. Το 1825 έγινε επίσης μέλος της Ακαδημίας των Επιστημών, αντικαθιστώντας τον Γάλλο στρατιωτικό χειρουργό Pierre-François Percy (1754-1825), ενώ υπήρξε επίσης και Αξιωματικός της Λεγεώνας της Τιμής (Εικ. 10).

Ο Guillaume Dupuytren κατά την διάρκεια μιάς διάλεξης του το 1833 υπέστη εγκεφαλικό επεισόδιο, το οποίο και ανέχθηκε χάρη στην αμείλικτη προσωπικότητά του, ολοκληρώνοντας την διάλεξή του. Προσπάθησε να συνεχίσει να ασκεί τα καθήκοντά του, αλλά τελικά συνταξιοδοτήθηκε από το Νοσοκομείο Hôtel-Dieu το 1834. Απεβίωσε στις 8 Φεβρουαρίου 1835 σε ηλικία 58 ετών, από πνευμονικό εμπύημα ως επακόλουθο φυματίωσης.

Ο φιλίστωρ

Dupuytren was also a pioneer was the burns, where due to the fact that in the late 19th century Parisians used relatively primitive and dangerous means to heat their cold homes, Dupuytren had the opportunity to deal with many severe burns. He classified burns for the first time in a logical and useful way according to the degree of depth, while he was the first to describe gastric and intestinal ulcers in burned patients, whom he generally treated not with the use of grafts, but with surgical debridement/escharotomy and silver nitrate application, as well as with the application of perforated compresses impregnated with emollient cataplasms, while in addition he used to administer calming drinks to the burned patients. Guillaume Dupuytren was a tireless surgeon (Fig. 8), with a very organized and strict daily program of activities, while he also reformed the program of medical and surgical studies at the Medical School of the University of Paris and the famous Hôtel-Dieu Hospital, contributing to the advancement of Surgery through the analysis of the benefits of pathological anatomy and pathophysiology, in such a way that the art of surgery begins to be based on science. It is reported that in 1818 he treated 178 fractures, drained 300 abscesses, and performed 368 other surgical operations. The total number of patients, admitted to the Department of Surgery of the Hôtel-Dieu Hospital during the above year, was 2353. In addition, he examined hundreds of outpatients, while the total annual number of patients was estimated at 10000. Guillaume Dupuytren received the title of baron in 1823 from the French King Louis XVIII (1755-1824), after he became his personal surgeon, while he was also the personal surgeon of the French King Charles X (1757-1836) (Fig. 9). He was a member of the Security Council, and in 1820 he was elected a member of the Academy of Medicine in the field of Surgery, of which he was president in 1824. In 1825 he also became a member of the Academy of Sciences, replacing the French military surgeon Pierre-François Percy (1754-1825), while he was also an Officer of the Legion of Honor (Fig. 10). Guillaume Dupuytren suffered a stroke during a lecture in 1833, which he tolerated thanks to his relentless personality, completing his lecture. He tried to continue his duties, but eventually retired from the Hôtel-Dieu Hospital in 1834. He died on February 8, 1835, at the age of 58 years old, from pulmonary empyema as a result of tuberculosis.

The filistor